

der er givet et saadant Ydre, at den allerede i og for sig opvækker urigtige Forestillinger, uden at Falskneren har nødtigt at fremkalde eller styrke disse ved sine Udtalelser. Det er som Følge heraf ingenlunde ubetinget nødvendigt, at Nogen skal have ladet sig bedrage ved den forfalskede Gjenstand, for at Forbrydelsen kan ansees som fuldbyrdet; det er ofte tilstrækkeligt, at den falske Gjenstand er frembragt og efter sin Veffaffenhed har været istand til at fremkalde Stæde i videre eller snevrere Kredts. Forbrydelsen kan herved endogaa antage en almeenfarlig Charakter, saaledes ved Falskmynthneri, ved Documentfalsk og flere. Kommer nu hertil, at Falsk ikke saaledes som Bedrageri behøver at tilfigte nogen Binding for den Skyldige, men kan udføres for at opnaae forbryderiske Diemed af ganske anden Veffaffenhed, maa det saaledes vistnok bifaldes, at Lovudkastet har givet en særlig Fremstilling af denne Forbrydelse. Som Gjenstande, der høre herhen, behandler det Falskmynthneri, Documentfalsk, falsk Maal og Vægt, Væreforfalskning og Flytning af Skjelsteen eller lignende Mærke, og synes atter her at have taget Hensyn til Lovens 6—18, medens det dog ved den nærmere Udførelse væsentlig har ladet sig lede af den Behandling, som disse Forhold have modtaget i Forordningen af 11te April 1840.

Med Hensyn til Falskmynthneri ffjælnes Udkastet ligesom Forordningen af 1840 imellem Eftergjørelse og Forfalskning af dansk Mynt og Nationalbankens Sedler paa den ene Side og Falsk med Hensyn til fremmed Mynt og fremmede Pengesedler. Straffen for Eftergjørelse af dansk Mynt eller Nationalbankens Sedler, der efter den nævnte Lov gaaer fra 6 til 16 Aars Strafarbejde, eller, hvis Forbrydelsen er særdeles bethydlig, til Livstid, er i Udkastet bestemt til lige Arbejde fra 2 indtil 12 Aar, en Nedsettelse, der, hvor bethydlig den end er og hvor farlig Falskmynthneriet kan være, dog vistnok fortjener Medhold, naar hensees til, at Forbrydelsen meget jævnlig udføres i et ringe Omfang, og de eftergjorte Penge derhos meget ofte ere saa flette, at de ikke let skulle kunne stufte

Nogen. Eftergjøren af fremmed Mynt eller fremmede Sedler, der efter Forordningen af 11te April § 73 straffes med Strafarbejde fra 3 til 10 Aar, vil efter Udkastets § 261 blive at belægge med lige Arbejde fra 1 indtil 8 Aar.

Straffen for Forfalskning af Penge er i Udkastet sat til Halvdelen af den for Eftergjøren bestemte, og dermed i Principet noget strengere end i Forordningen af 11te April 1840 § 74 (hvis Straffe synes valgte noget vilkaarlig), medens der dog i Virkelighed ligeledes her er indtraadt en bethydlig Formildelse. Straffen kan imidlertid i intet Tilfælde gaae bybere end til Strafarbejde (§§ 260 og 261).

Det er i Overensstemmelse med de nu gjældende Regler, naar Udkastet i § 262 foreskriver, at den, der her i Landet besørger Affætning af Penge, der ere forfærdigede i Udlandet under saadanne Omstændigheder, at Hovedmanden ikke kan drages til Ansvar her, bliver at straffe, som om han selv var Gjerningsmanden, jfr. Forordningen af 11te April 1840 § 72.

Medens Forordningen 1840 omstændelig behandler Medvirking til Falskmynthneri, deriblandt Medhjælp ved Affætningen af de falske Penge, omtaler den ikke det Tilfælde, at Nogen udgiver saadanne med Kundskab eller Formodning om, at de ere falske, men uden at han har staaet i nogen som helst Forbindelse med Falskneren, undtagen forsaavidt han selv er bleven stuffet med dem. Domstolene have derfor maattet anvende arbitraire Straffe, og Lovudkastet afhjælper saaledes et Savn, naar det i § 263 bestemmer Straffen for saadant Forhold til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar eller Fængsel. At Straffen endog gaaer ned til Fængsel eller Bøder, hvis den Paagjældende selv har modtaget Pengene som ægte, svarer til den lignende Bestemmelse i Forordningen 1840, der for Tilfælde af, at den Skyldige havde Kundskab om Pengenes Uægtighed, bestemte Straffen til 2 Gange 5 Dages Vand og Brød eller Forbedringshuusarbejde indtil 1 Aar (Frdgs. § 72).

Ogsaa ved Behandlingen af Documentfalsk (§§ 264—272) slutter Udkastet sig til